

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3.576 van 12 november 2007
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Bosnische nationaliteit, op 3 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het Ministerieel Besluit tot terugwijzing van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 februari 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DEBRUYNE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker is volgens zijn verklaringen op 15 februari 2000 België binnengekomen en diende op 16 februari 2000 een asielverzoek in.

1.2. Op 3 juli 2000 werd de asielprocedure afgesloten met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker bleef verder in het Rijk zonder in het bezit te zijn van enige verblijfstitel.

1.3. Op 19 februari 2007 besliste de minister van Binnenlandse Zaken verzoeker terug te wijzen. Deze beslissing werd op 6 maart 2007 ter kennis gebracht aan verzoeker.

De beslissing is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Overwegende dat hij, bijgevolg, niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 28 maart en 24 april 2004 schuldig heeft gemaakt, aan heling; aan weerspanningheid, feiten waarvoor hij op 7 juli 2004 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden, met uitstel van 3 jaar behalve 5 maanden effectief;

Overwegende dat hij zich tussen 22 maart en 11 april 2005 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om zijn vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (4 feiten); aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was (2 feiten); aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om zijn vlucht te verzekeren, feiten waarvoor hij op 23 november 2005 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar;

Overwegende dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan mondelinge bedreiging onder voorwaarde, aan slagen en verwondingen aan partner, aan weerspanningheid, feiten waarvoor hij op 31 mei 2005 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie uitstel gedurende 3 jaar, behalve de voorhechtenis, uitstel ingetrokken bij vonnis dd 31 januari 2006;

Overwegende dat uit voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het winstgevend en herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde;

BESLUIT:

Artikel 1.- de zich noemende X, geboren te Sarajevo op 26 januari 1982, alias X, alias X, alias X, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Binnenlandse Zaken

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

*Artikel 3.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling.
(...)"*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

Over de gegrondheid van het beroep:

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat het ministerieel besluit hem een verbod oplegt om gedurende 10 jaar het land binnen te komen, doch dat de akte van kennisgeving van dit ministerieel besluit strengere voorwaarden oplegt aangezien in deze akte gesteld wordt dat hij gedurende 10 jaar het volledige Schengengrondgebied niet mag betreden, zonder dat hiervoor enige motivering voorzien wordt. Tevens merkt verzoeker op dat deze maatregel niet te rijmen valt met het uitleveringsbevel aan Italië dat hem op 8 mei 2005 zou betekend zijn.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd waarom een terugwijzing vereist is. Er wordt gewezen op de verschillende strafbare feiten die door verzoeker werden gepleegd en waarvoor hij veroordeeld werd, tevens wordt gesteld dat uit deze feiten blijkt dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat gelet op het winstgevend en herhaaldelijk karakter van zijn misdadig gedrag er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Verzoeker betwist dit gegeven niet. Tevens dient te worden gesteld dat uit artikel 13.1 van de Verordening 562/2006/EG tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: Verordening 562/2006/EG) voortvloeit dat wanneer een onderdaan van een derde land door een lidstaat beschouwd wordt als zijnde een gevaar voor de openbare orde, aan deze onderdaan automatisch, ingevolge de doorgevoerde seining, ook de toegang tot het grondgebied van de andere lidstaten geweigerd wordt. Het volstaat bijgevolg dat een lidstaat motiveert waarom een vreemdeling beschouwd dient te worden als een gevaar voor de openbare orde in de betrokken lidstaat, opdat betrokken vreemdeling ook geen toegang meer zou krijgen tot de andere lidstaten. Verzoeker kan bijgevolg niet gevolgd worden in zijn stelling dat een aanvullende motivering vereist zou zijn. Het feit dat een vreemdeling geen vrije toegang krijgt tot het grondgebied van de lidstaten ter bescherming van de openbare orde in deze lidstaten sluit uiteraard niet uit dat de betrokken vreemdeling uitgeleverd wordt om een gevangenisstraf, die evenzeer gericht is op de bescherming van de openbare orde, te ondergaan.

Ten overvloede dient nog te worden opgemerkt dat grieven die niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing zelf doch tegen de akte van betekening, zoals in casu het geval lijkt te zijn, niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de beslissing (R.v.St., nr. 111.140, 8 oktober 2002).

Waar verzoeker aanvoert dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden daar er een beperking van 10 jaar wordt opgelegd om het grondgebied van de Schengenstaten te betreden merkt de Raad op dat deze termijn door artikel 26 van de Vreemdelingenwet wordt vastgelegd en nergens is bepaald dat de minister van Binnenlandse Zaken een andere termijn

kan voorzien. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden in zijn stelling dat de bestreden beslissing onredelijk is nu door de strafuitvoeringsrechtbank wordt gesteld dat hij naar Italië kan vertrekken. Niet alleen dateert de beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank van 17 augustus 2007, dus van na de kennisgeving van de bestreden beslissing, zodat de minister bij het nemen van zijn beslissing geen rekening kon houden met het standpunt van de strafuitvoeringsrechtbank; verder leert een lezing van het vonnis dat de strafuitvoeringsrechtbank bovendien geen uitspraak doet over het verblijfsrecht van verzoeker doch slechts stelt dat verzoeker zelf heeft aangegeven in Italië te kunnen verblijven, waardoor dus slechts de mening van verzoeker wordt weergegeven, en zich verder niet verzet tegen het feit dat verzoeker zou uitgeleverd worden aan Italië om ook daar aan het gerecht te voldoen. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker reeds werd overgebracht naar een penitentiare instelling in Italië zodat het door verzoeker opgeworpen probleem dat indien hij zich vanuit België naar Italië wenst te begeven hij door het Groot-Hertogdom-Luxemburg en Frankrijk of Duitsland en Zwitserland dient te reizen, wat door de bestreden beslissing niet mogelijk is, zich niet langer stelt en hij geen belang meer heeft bij dit onderdeel van het middel.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoeker een miskenning van het evenredigheidsbeginsel inroept, maar in gebreke blijft om enige verdere toelichting te geven. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt dat hij door de bestreden beslissing in de onmogelijkheid wordt gesteld om zich te herenigen met zijn familie die in Italië woont en dat nergens de afweging wordt gemaakt tussen de noodzaken van de democratische rechtsstaat en het recht op gezins- en familiale hereniging.

De Raad merkt op dat verzoeker zelf nooit gewag gemaakt heeft van zijn wens om zich te vestigen bij familieleden in Italië en de minister van Binnenlandse Zaken bij het nemen van de bestreden beslissing uiteraard slechts rekening kon houden met de gegevens die hem bekend waren. De Raad stelt verder vast dat verzoeker sedert het jaar 2000 illegaal in België verblijft en er dus zelf voor opteerde gescheiden te leven van bepaalde familieleden die in Italië woonachtig zijn, zodat tevens niet kan ingezien worden waarom de minister van Binnenlandse Zaken de gevraagde afweging zou dienen te maken.

Uit artikel 5.4 van de Verordening 562/2006/EG blijkt bovendien dat het feit dat verzoeker door de Belgische autoriteiten beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde niet uitsluit dat de Italiaanse autoriteiten aan verzoeker een verblijfsrecht toekennen op grond van humanitaire bewegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen, zodat de bestreden beslissing verzoeker niet zonder meer in de onmogelijkheid stelt om zich te herenigen met zijn familie in Italië, doch dat een eventuele gezinshereniging afhankelijk is van een beslissing van de Italiaanse autoriteiten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, in combinatie met de formele motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.